

ната, която още не си чулъ и която никой не смѣе да ти каже! да чуешъ истината: тя е само за тебе!

Шахътъ се замислилъ: каква ли ще е тази истина? Почудилъ се и решилъ, — дигналъ ржка предъ народа и простилъ живота на кьосето-лала. Тогава спасениятъ мѣничккъ човѣкъ глухо замолилъ своя господарь:

— Наведи се, царю, неведи се,

И когато шахътъ се навелъ, лалата му пришепналъ:

— Бухала каза: да дава Богъ дни на днешния шахъ, че колкото повече царува той, толкова повече кжщи запусгватъ, та ги заселваме ние, бухалитѣ . . .

Хр. Д. Максимовъ.

Нѣмамъ пари, нѣмамъ сребро,
Злато и елмази,
Но не грабя чуждо добро —
Ходя безъ гавази.

Една риза, вехто палто,
Съдрани обуца —
Ето моето богатство,
Ето мойта кжща.

Освенъ това азъ си имамъ
Нѣщо драгоценно,
То е за менъ злато, сребро,
Камъче безценно.

Чиста съвестъ, вмѣсто злато,
Сребро и елмази —
Туй е моето богатство,
Него азъ ща пази!

Н. Моновъ.

Есень.

Неизгледнитѣ поляни
Родъ родиха — чисто злато;
Сребролистнитѣ балкани
Даръ дариха ни богато.

Пукатъ пълнитѣ хамбари;
Блѣе гойно горе стадо;
Пѣятъ вити полугари,
Китка кичи старо, младо.